

JAZZFLITS NUMMER 390

9 JANUARI 2023

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Teus Nobel, Hersch/Spalding,
Arifa, Lara Rosseel, Chris Potter,
Paul van Kemenade, Spinifex e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

10 Velma Middleton (Erik Carrette)

14 Jazz at the B-Hall 1960

19 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2022

NR. 391 KOMT 23 JANUARI UIT

BERICHTEN

Brugse club Izzy vindt vaste stek

De Brugse jazzclub Izzy heeft een vaste stek gevonden in Brouwerij De Halve Maan. Daar zal elke maand een jazzconcert plaatsvinden. Bruggenaren Kobe Gregoir en Daniël Dehulster namen het initiatief voor de concertreeks: "Met deze kleinschalige concerten willen we jazz laten bruisen in Brugge en de Bruggelingen warm maken voor dit muziekgenre", zeggen ze 19 december 2022 in het Zeeuwse dagblad PZC. Het eerstvolgende concert is op 3 februari met het trio Dré Pallemmaerts/Jozef Dumoulin/Frank Deruytter.

Meer info: www.izzyjazzclub.com.

Mogelijk geen geldprijs voor winnaar Jong Jazztalent Gent 2022

De formatie Dishwasher, vorig jaar zomer winnaar van het concours Jong Jazztalent, vreest de eerste prijs, te weten 10.000 euro, niet te zullen ontvangen. Het concours was namelijk onderdeel van het festival Gent Jazz 2022, waarvan de organisator failliet is verklaard. De 10.000 euro was bedoeld om een debuutalbum te maken. "We hebben ons nu officieel gemeld als schuldeiser", zegt drummer Arno Grootaers. "Medewerkers van Gent Jazz doen wel heel erg hun best om ons toch nog aan het geld te helpen. De plaat komt er in ieder geval in de lente."

(Bron: standaard.be, 19 december 2022)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

DUTCH JAZZ & CROSSOVER COMPETITION 2022

In Jazzflits 388 (19 december 2022) konden we op de valreep de winnaars van de Dutch Jazz & Crossover Competition 2022 meenemen. Dat concours werd op 17 december in het Bimhuis, Amsterdam gehouden, net voor het sluiten van ons blad. Winnaar werd de strijkersformatie **Ragazzi**. Deze formatie, die na het concours verder door het leven gaat als Woodcraft, kreeg ook de Publieksprijs. Loek van den Berg kreeg voor zijn 'Wayfarer' de prijs van de Beste Compositie. Bij het sluiten van Jazzflits 388 hadden we nog geen foto van de winnende formatie. Die krijgt u nu van ons. De foto werd gemaakt door Arjen Jan Stada.

Eerste namen Brosella Festival bekend

De eerste namen op het programma van het komende Brosella Festival zijn bekend: het Fred Hersch Trio, bassist Alune Wade, Binker Golding Quintet, saxofoniste Camilla George en trompettiste Yazz Ahmed treden op 9 juli in Brussel op.

Felix Schlamann vormt nieuwe groep voor optreden op Jazzahead!

Drummer Felix Schlamann speelt eind april op het evenement Jazzahead! in Bremen. Hij presenteert daar een compleet nieuwe formatie. Schlamann doet dat in het kader van het project 'Commissioned Works'. Voor dat project zijn door Jazzahead! vier musici uit drie Duitse buurlanden - Nederland, Frankrijk en Oostenrijk - en de VS, uitgenodigd. Ze mogen naar geheel eigen inzicht een nieuwe groep vormen en daar nieuwe muziek voor (laten) schrijven. Het resultaat wordt in Bremen gepresenteerd.

Felix Schlamann heeft voor het project Ben van Gelder (altsax), Mete Erker (tenorsax), Olivier van Niekerk (gitaar), Liva Dumpe (zang), Franz von Chossy (piano) en Pat Cleaver (bas) gevraagd. De andere drie groepsleiders zijn Ingrid Laubrock (VS), Heinrich von Kalnein (Oostenrijk) en Daniel Erdmann (Frankrijk). Het is de bedoeling dat de nieuwe groepen na Jazzahead! zullen voortbestaan.

Drie cd's in de pijplijn bij Nederlands Jazz Archief

Halverwege april verschijnt bij het label Jazz Detective een album met studio-opnamen die trompettist Chet Baker in 1979 in Hilversum maakte. Hij werd daarbij begeleid door het trio van de pianisten Phil Markowitz en Frans Elsen. Het album 'Blue Room' verschijnt in samenwerking met het Nederlands Jazz Archief (NJA). Dat zal in de serie 'Treasures of Dutch Jazz' ook een cd uitbrengen met opnamen uit de periode 1967-1968 van het Hobby Orkest, de bigband die saxofonist Herman Schoonderwalt, trompettist Cees Smal en Frans Elsen oprichtten voor hun eigen plezier. En dan werkt het NJA ook nog aan een nieuwe reeks 'Jazz in Paradiso'. Het zijn opnamen van jazzconcerten die tenorsaxofonist Hans Dulfer eind jaren zestig en begin jaren zeventig in de Amsterdamse poptempel Paradiso organiseerde. Platen met het Sun Ra Orkest en van tenorsaxofonist Clifford Jordan zullen dit jaar uitkomen.

Het dorpsplein van Amstelveen tijdens een editie van het festival Jazz in het Dorp. (Persfoto)

AMSTELVEENS JAZZFESTIVAL KOMT TERUG

Het Amstelveense zomerfestival Jazz in het Dorp komt terug. Het gemeentebestuur heeft toegezegd het festival drie jaar financieel te ondersteunen. Ook horecaondernemingen zullen een bijdrage leveren. Wanneer het volgende festival precies plaatsvindt is nog niet bekend.

In 2020 werd het festival na zeven edities voor het laatst gehouden. Het groeide de organiserende vrijwilligers financieel en qua werk boven het hoofd. Met het geld van de gemeente kan de organisatie de financiële risico's beter afdekken en kan verder worden geprofessionaliseerd. Wethouder Adam Elzakalai (Economische Zaken): "Jazz in het Dorp is een heel gezellig en beeldbepalend evenement door en voor Amstelveeners, dat echt 'Amstelveen ademt'. Inwoners geven aan het een van de leukste evenementen in de stad te vinden."

JazzOUT krijgt bijdrage uit Prins Bernhard Cultuurfonds

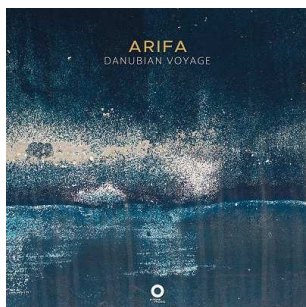
Het Limburgse festival JazzOUT krijgt een bijdrage van 20.000 euro van het Prins Bernhard Cultuurfonds. 'De artistiek hoogwaardige programmering met wereldtop artiesten, nationale/lokale top en jonge professionals zorgt voor nationale en internationale uitstraling', zo luidt de motivatie. Het festival vindt dit jaar van 1 tot en met 15 april plaats op diverse plekken in Limburg. Het festival heeft onder meer een Young Talent Programma, waarvoor wordt samengewerkt met het Conservatorium Maastricht. Ook zullen de Maastricht Jazz Awards tijdens het festival uitgereikt worden. Aan het daaraan verbonden concours nemen jonge professionele talenten, studenten en alumni van verschillende vakopleidingen deel.

Joep Peeters koninklijk onderscheiden

Joep Peeters (73) is 28 december 2022 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Peeters is mede-oprichter van het Breda Jazz Festival (in 1970) en de Roaring Twenties Club (eind jaren zestig). Van 1970 tot 1977 was Peeters programmeur van het festival, dat uitgegroeid is tot een jaarlijks vierdaags evenement dat zo'n 250.000 bezoekers trekt. Peeters stond ook aan de wieg van diverse jazzbands, zoals de JoJo Swingband en de Original Dixieland Heebie Jeebie Jassband. Zelf bespeelt hij de sousafoon, trombone, altsaxofoon, piano en vibrafoon.

JAZZ OP DE PLAAT

ARIFA
Danubian Voyage
O-Tone Music

In de drie jaar die zaten tussen het vorige album van Arifa ('Secret Poetry') en deze nieuwe plaat, is de bezetting flink gewijzigd. Klarinettist Alex Simu is verdwenen en met kavalspeler Zhivko Vasilev (Bulgarije) en cellist Bence Huszar (Hongarije) is de groep weer een internationaal bezet kwartet. De titel van de cd, 'Danubian Voyage', verwijst naar de rivier de Donau, de waterweg die Midden- en Oost-Europa met elkaar verbindt. Een mooie metafoor voor de muziek van de groep, die immers westerse (jazz)improvisatie met volksmuziek uit het oosten verbindt. Prominent in het nieuwe groepsgekluid is de kaval, een fluit die op de Balkan en in Turkije veel wordt bespeeld. Zhivko Vasilev laat hem virtuoos en vrolijk over de bijdragen van zijn medemuzikanten heen fladderen, maar brengt er ook lyriek en bitterzoete melancholie mee over op de luisteraar. Die beide zielen zitten namelijk zowel in het instrument als in de composities die hij en pianist Franz von Chossy aanleverden. Veel van de stukken zitten vol met tempo- en maatwisselingen die voor voortdurende spanning zorgen. Ritmisch én melodisch bouwt Arifa zo voort aan een inmiddels indrukwekkende discografie, aangevuurd door bandleider Sjahin During. Van achter zijn percussieset werkt hij opzweepend, maar ook kleurend.

Herman te Loo

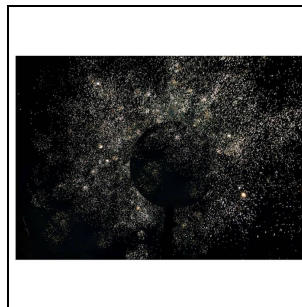
Bezetting:

Zhivko Vasilev (kaval),
 Bence Huszar (cello),
 Franz von Chossy (piano),
 Sjahin During (percussie).

Hier is de trailer van het album:
<https://youtu.be/LxkBRbHdgAw>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BIOLUMINUS
Bioluminus
Doek RAW

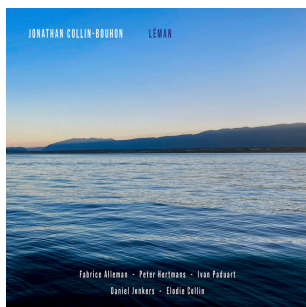
Langzamerhand beginnen de kleine, op experiment gerichte Amsterdamse podia op cd vastgelegd te worden. Uit Zaal 100 vonden al aardig wat opnamen hun weg naar de liefhebbers, nu is het ook de beurt aan de Roze Tanker, een voormalig tankstation in Amsterdam-Noord. Na het duo Klein/Büyükerberber (zie JF 384) laat nu het trio Bioluminus van zich horen vanaf deze locatie. Vanaf de eerste noten laten saxofoniste Ada Rave, bassist Aaron Lumley en drummer Onno Govaert merken vanuit welke traditie zij opereren. De twee sessies van 9 juni en 8 mei 2022 zijn onvervalste 'energy music', die in de jaren zeventig ontstond na de leegte die de saxofonisten John Coltrane en Albert Ayler nalieten. Lumley en Govaert zorgen voor een stevige drive waarover Rave haar rauwe melodieën kan drapeeren. Het is allemaal erg expressief, maar ook subtiel en gedetailleerd, zoals we dat kennen van late nazaten uit de energy-hoek, zoals de Braziliaanse New Yorker Ivo Perelman. Bioluminus laat echter ook ruimte voor kalmte en verstillig. Zo is er een moment rond minuut twintig van de sessie van 9 juni waar een drumsolo wordt gevolgd door subtiel strijkwerk van Lumley. Rave voegt zich er dan op sopraansax bij, haast schuchter, met een droog geluid, dat aan Steve Lacy doet denken. Zulke momenten doen zich vaker voor, waardoor de balans op het album goed is. Te veel op een hoog energieniveau zou voor de luisteraar op den duur immers tot vermoeidheidsverschijnselen leiden.

Herman te Loo

Bezetting:

Ada Rave (tenorsax, sopraansax),
 Aaron Lumley (bas),
 Onno Govaert (drums).

Hier is de groep in actie in Zaal 100:
<https://youtu.be/zROcMkJEGfo>

JONATHAN COLLIN-BOUHON**Léman****Eigen Beheer**

Een vliegende start voor de talentvolle Belgische bassist Jonathan Collin-Bouhon (2004), die op jonge leeftijd debuteert met een album waarop uitsluitend zijn eigen composities worden uitgevoerd. Hij heeft een ensemble op de been gebracht met doorgewinterde musici zoals saxofonist-klarinetist Fabrice Alleman (1967), pianist Ivan Paduart (1966) en gitarist Peter Hertmans (1960). Drummer Daniel Jonkers (1993) zit wat dichterbij de leeftijdscategorie van Collin-Bouhon, evenals vocaliste Elodie Collin (inderdaad diens zuster). Een verstandig besluit van de debutant om een dergelijk 'zwaar' gezelschap in te zetten. Je kunt wel mooie stukken schrijven, maar die moeten ook nog goed worden uitgevoerd. Met een dergelijk ensemble is kwaliteit verzekerd.

De muziek die Collin-Bouhon schrijft, is lyrisch en heeft duidelijke, doordachte melodieën. Het is vooral lichtvoetige muziek, in een volwassen, goed uitgewerkt idioom. Zwaarmoedigheid en schurende dissonanten worden vermeden in de, soms aan soft-rock vormen van jazzrock refererende, stukken.

Op het album is Collin-Bouhon als contrabassist te horen, begeleidend en met enkele degelijke bassolo's. Van de solisten valt Fabrice Alleman op, met name als hij de sopraansax hanteert. Een waar genoegen om naar te luisteren, warm van toon, virtuoos, zuiver, een solo-opbouw die je meevoert in zijn verhaal. Ook pianist Paduart en gitarist Hertmans soleren overtuigend. Drummer Jonkers volgt alert en interactief de solisten. Zangeres Elodie Collin is vooral sterk in de instrumentale partijen (vocalise) waarin ze unisono zingt, soms met de rietblazer, soms met de gitarist. Haar vibratoloze solozang in de ballad 'Hallerbos', met een bescheiden klein geluid, bekoort helaas wat minder. De meeste stukken worden in medium, soms quasi-latin, tempi gespeeld. In enkele stukken, zoals 'Léman' en 'Valse pour Claudia', blijft het een beetje braaf. Daarentegen komen '7/26' en 'Dagar nār jag tänker pa dig', ook dankzij sterke solo's, goed uit de verf en in 'Blues for Corea' (een hommage aan Chick Corea, een van Collins inspiratiebronnen) gaat men in up-tempo swing lekker los.

Ruud Bergamin

Bezetting: Fabrice Alleman (sax), Peter Hertmans (gitaar), Daniel Jonkers (drums), Ivan Paduart (piano), Elodie Collin (zang), Jonathan Collin-Bouhon (bas).

FRED HERSCH/ESPERANZA SPALDING**Alive At The Village Vanguard****Palmetto Records**

Houdt u van romantische jazz? Dus niet van drukke jazz, maar van songs zonder al dat gefiedel. Liefst gebracht door een zangeres in een spannend geleide jurk. En een pianist die haar weelderig begeleidt, terwijl zij zich boven op de vleugel vliegt. Dat kan ook héérlijke achtergrondmuziek zijn, waarbij een goed gesprek mogelijk blijft.

Ja? Jammer dan, want dit album is niets voor u. We horen hier inderdaad een vakbekwame zangeres en een pianist die nergens zijn hand voor omdraait. Maar een liedrecital is dit niet. De melodie en de akkoorden van bekende stukken - neem 'But not for me' en 'Girl talk' - worden min of meer herkenbaar vertolkt. Maar daarna komen grenzeloze improvisaties waarin geleidelijk de uitgangspunten worden verlaten, tot aan pure geluidskunst. Alsof we overgaan van Greetje Kauffeld naar Greetje Bijma en van Bill Evans naar Guus Janssen. Na enige tijd kijken de zangeres en de pianist elkaar aan, vragen zich af waarmee ze ook alweer begonnen waren en schrapen de brokstukken bijeen. (In eigen land legt Bert van den Brink geregeld ook dat parcours af, maar die kennen ze natuurlijk niet in New York.)

De aandachtige toehoorder voelt dit alles al aankomen. Want de grillige pianobegeleiding lijkt soms een mijnenveld. Zie daar maar eens maat en toon te houden. Het is of esperanza spalding - tevens bekend als bassist, maar we horen haar hier alleen zingen - en nog een terzijde: ze spelt haar naam zonder hoofdletters - en Fred Hersch beschikken over een ingebouwde metronoom. Maar net als dat begint op te vallen, valt het tempo weg. En net als je je verbaast over de harmonische vrijheden van de pianist, worden de restanten van het akkoordenschema terzijde geschoven.

In het cd-boekje noemt Hersch de zangeres 'fearless'. En dat is ze ook: nergens bang voor, altijd bereid van de tekst op scatten en van daaruit naar abstracte stemkunst over te gaan. Tussendoor zijn er nog geestige opmerkingen naar het publiek, daar in de Village Vanguard.

Twee stukken slechts worden min of meer traditioneel als 'song' vertolkt: de standard 'Some other time' en 'Wish', een compositie van Hersch met een tekst van Norma Winstone. Dit zijn minder bekende maar niet minder memorabele ballads. Daar blijf je vanaf.

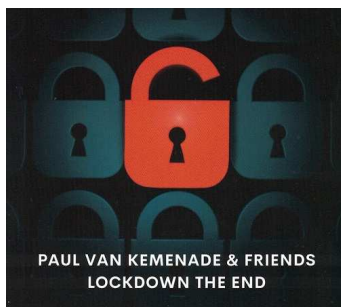
Jeroen de Valk**Bezetting:**

esperanza spalding (zang),
Fred Hersch (piano).

Beluister hier een stuk van het album:

<https://bit.ly/3im5QOI>

PAUL VAN KEMENADE
Lockdown The End
KEMO

Het is eerder gezegd maar covid had ook zijn goede kanten. Paul van Kemenade gebruikte twee jaar lockdown om zijn muziek te boetseren, te schaven, te polijsten en in de verf te zetten. Toen de lockdown was beëindigd stonden negen nieuwe composities klaar om te worden opgenomen. Het klinkende resultaat is een cd met een titel – 'Lockdown The End' - die aan duidelijkheid niets overlaat. Ver voor covid heeft Van Kemenade meer dan een handvol groepen gehad, maar zeker drie liggen na aan zijn hart. Deze drie groepen spelen onregelmatig, zijn soms officieel opgeheven, maar dan komt er toch weer een gelegenheid om bij elkaar te komen. Dat is bijvoorbeeld het geval met zijn klassieke kwintet uit 1989 waarvan hij ooit vrij stellig had beweerd dat hun laatste optreden nu echt was geweest. Gelukkig dus niet, want maar liefst vier nummers zijn met dit oerkwintet opgenomen dat nog net zo fris klinkt als 24 jaar geleden. Er zijn niet veel musici die een sfeer zo intens kunnen oproepen als Van Kemenade, maar zelfs hij heeft wat dat betreft gevoelens van weemoed zelden zo sterk laten klinken als in zijn duo met pianist Stevko Busch. Alleen al dit ene nummer maakt deze cd tot een van zijn beste. Die gemoedstoestand van somberheid en depressie is op meer nummers hoorbaar. Ook in het gevoelige laatste nummer met het klassieke kwintet waarin de liefde voor Johnny Hodges en Duke Ellington wordt beleden. Maar in het titelnummer gaan de deuren na lange tijd weer open, klinkt het voor het eerst weer vrolijk, schreeuwt de sax van Van Kemenade het uit van genot, terwijl pianist Jeroen van Vliet vrolijk door het nummer huppelt. Jeroen van Vliet is luchtiger dan Stevko Busch, die meer somberheid en mineurakkoorden in de muziek legt waardoor Van Kemenade in 'Other times are dawning' met zichzelf in conclaaf gaat. Mooi ook dat deze nieuwe diep doordachte muziek duidelijk maakt dat het een vergissing was om met het klassieke kwintet te stoppen. En nog mooier is het dat Van Kemenade dat ook beseft en dit kwintet inmiddels de hoofdrol heeft gegeven in zijn Stranger Than Paranoia festival, dat dit jaar na lange tijd toch nog levend bleek te zijn.

Tom Beetz

Bezetting:

Op alle nummers Paul van Kemenade (altsax).

Duo met Stevko Busch (piano). Gasten: Louk Boudesteijn (trombone), Eric van der Westen (contrabas), Pieter Bast (drums).

Classic Quintet met Jeroen van Vliet (piano), Louk Boudesteijn (trombone), Eric van der Westen (contrabas), Pieter Bast (bekkens).

Three horns and a bass met Angelo Verploegen (bugel), Louk Boudesteijn (trombone), Wiro Mahieu (contrabas). Gast: Pieter Bast (hihat, snare).

Three horns and a bass live:
<https://bit.ly/3X4YrBV>

SPOTIFY AFSPEELLIJST JAZZFLITS 390
 Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3vCBni6>

LILY JOEL PLAYS THE ORGAN

Sibyl Of The Rhine

Sub Rosa

Zangeres/elektronica-specialist Lynn Cassiers en toetsenman Jozef Dumoulin spelen al zo'n twintig jaar samen en opereren als duo onder de naam Lily Joel. Anders dan bij eerdere projecten speelt de elektronica deze keer geen hoofdrol, maar is die weggelegd voor het kerkorgel. In twee kerken, in de Franse abdij van Royaumont en de vredeskerk van het Belgische Eupen, kroop Dumoulin achter de manualen en pedalen om wonderbaarlijke klanken uit de oude instrumenten te halen. Het feit dat hij als tiener een ruime ervaring als organist opdeed, hielp hem daarbij. Het repertoire dat het tweetal samenstelde voor het bijzondere album 'Sibyl of the Rhine' bestaat grotendeels uit composities van de 12de-eeuwse componist en mystica Hildegard Von Bingen (wier bijnaam 'de Sibylle van de Rijn' luidde). Heel veel wijkt Lily Joel niet af van de muziek van de Duitse, waardoor het geheel etherisch klinkt. De engelachtige zang van Cassiers (geholpen door de kerkakoestiek en wat elektronica) en de zich traag ontwikkelende melodieën uit het orgel zorgen voor een sfeer die voor de een gewijd of spiritueel zal aandoen, voor de ander aanleiding is om weg te dromen. Het spannende instrumentale stemgebruik in de twee improvisaties ('Light phenomena' en 'Tartaruga') vormen geen grote breuk met de muziek van Von Bingen, maar trekken die wel naar de 21ste-eeuw toe. Een lied van Robert Schumann ('Der Nussbaum') en een van Tom Jobim ('Aguas de Março') zorgen voor wat lichte ritmiek. De verstokte jazzfan zal bij 'Sibyl Of The Rhine' misschien de wenkbrauwen fronsen, maar voor een breed ingestelde muzikliefhebber valt hier veel schoonheid te ontdekken.

Herman te Loo

Bezetting:

Lynn Cassiers (zang, elektronica),
Jozef Dumoulin (kerkorgel).

Beluister hier tracks van het album:

<https://bit.ly/3jTmyoQ>

TEUS NOBEL LIBERTY GROUP

Human First

Eigen Beheer

Trompettist Teus Nobel presenteerde onlangs met zijn Liberty Group het album 'Human First'. Het is uitgebracht op elpee: een stuk op kant A, en twee stukken op kant B.

Toen ik de plaat opzette schrok ik enigszins van de opening: een snoeiharde wolk van geluid met snerpende dissonanten, en een hoop toeters en bellen. Mijn nieuwsgierigheid was gewekt: wat kon ik nog meer verwachten als er meteen zo hoog van de toren wordt geblazen?

Ik bleek terecht te zijn gekomen in een lang doorgecomponeed stuk van delen die geleidelijk in elkaar overvloeien. Op dit album dus niks geen lieve AABA liedjes met een afwisseling in stijlen, maar een spannend doorlopend avontuur. De musici hebben allemaal hun sporen verdiend en zorgen ervoor dat dit avontuur geen seconde verveelt. Ik stel me voor dat deze drie stukken in één 'take' zijn opgenomen en niet in de computer in laagjes zijn opgebouwd. Als dat zo is moet er flink op gerepeteerd zijn, want alles klinkt zeer organisch. Teus zelf kennen we al als een begenadigd trompettist, die kan wisselen tussen 'power play' en fluisterzacht, met een rijkdom aan ideeën. Het is een gok, maar ik meen soms invloeden van Woody Shaw en Kenny Wheeler te horen. Saxofonist Jasper Blom laat horen dat hij de Boy Edgar-prijs niet voor niets gewonnen heeft, en de meerstemmigheid van beide blazers is soms zeer inventief. Enig minpuntje vind ik dat de tenor wat dunnetjes in de mix ligt, en in de wat drukkere passages geldt dat soms ook voor de trompet. Het had van mij wat directer gemogen met iets meer 'body' in de toon. De drums van Tuur Moens daarentegen klinken zoals hij speelt: prachtig licht en sprankelend. Echt kippenveld kreeg ik van pianist Alexander van Popta: een geweldig toucher en zeer geraffineerde timing. Gitarist Teis Semey imponeert eveneens met spetterend solowerk. Het baswerk van Jeroen Vierdag is honderd procent dienstbaar aan het geheel. Uit dit album blijkt maar weer eens dat de nieuwe jazzgeneratie van de lage landen uitstekend kan meekomen aan de internationale top. De naam Liberty Group is zeer gepast: er is enorm veel vrijheid maar achter elke passage zit een doorleefde gedachte. 'Human First' vind ik een mooie titel voor dit knap gemaakte album.

Bart Noorman

Bezetting:

Teus Nobel (trompet), Jasper Blom (tenorsax),
Alexander van Popta (piano, Fender Rhodes),
Jeroen Vierdag (bas), Teis Semey (gitaar),
Tuur Moens (drums).

Bekijk hier een video over de elpee:

<https://www.youtube.com/watch?v=tBDgAwlnaQM>

CHRIS POTTER
Got The Keys To The Kingdom:
Live At The Village Vanguard Edition Records

Vanaf 17 februari te koop. Het nieuwe album van saxofonist Chris Potter met zijn vaste kwartet, live opgenomen in de New Yorkse jazzclub Village Vanguard. Dit album bevat een selectie van zijn 2022 nieuwjaarsoptredens in deze befaamde club. We horen geen eigen nummers maar een keuze uit zes zelden gespeelde standards ('Blood count' en 'Klactoveedsedstene'), folksongs ('You gotta move', 'Nozani na' en 'Olha Maria') en een spiritual ('Got the keys to the kingdom'). De bekendste nummers zijn de Charlie Parker-compositie 'Klactoveedsedstene' waarop de jonge trompettist Miles Davis schitterde en 'Blood count', door Billy Strayhorn op zijn sterfbed voor Duke Ellington geschreven. Potter zet stevig in op het openingsnummer 'You gotta move' waarin hij duidelijk maakt dat hij de vaandeldrager is van de niet meer spelende Sonny Rollins. Een nummer dat de oudere Rolling Stones-liefhebber nog kent van hun album 'Sticky Fingers', maar anders dan de Stones drijft Potter ver weg van de originele uitvoering van 'Mississippi Fred McDowell'. Potters ritmetrio behoort tot de absolute top, al heeft pianist Craig Taborn in de snelle nummers de neiging om in zijn solo's iets te veel te willen en daarbij uit de bocht te vliegen. Daarentegen speelt Marcus Gilmore een geweldige drumsolo in de spiritual, terwijl drumsolo's op een cd in de meeste gevallen beter kunnen worden overgeslagen. In de meer rustige nummers komt het volle geluid van Potter het best tot zijn recht. Dan maakt hij duidelijk dat hij een van de beste saxofonisten van dit moment is, met een eigen geluid waarin de jazzgeschiedenis diepe sporen heeft achtergelaten.

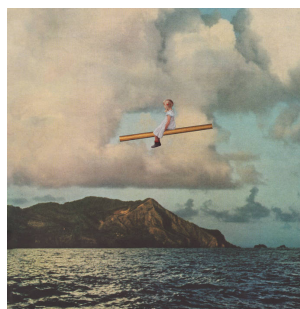
Tom Beetz

Bezetting:

Chris Potter (tenorsax),
 Craig Taborn (piano),
 Scott Colley (contrabas),
 Marcus Gilmore (drums).

Chris Potter soleert tijdens een masterclass:
<https://bit.ly/3jUHnY>

LARA ROSSEEL QUINTET
Hert
 W.E.R.F. Records

Bij het maken van mijn eindejaarslijstje struin ik altijd nog even lekker rond over het internet en vind ik vaak in korte tijd nog heel veel moois dat mij in het voorbije jaar langs de oren is geglipt. Ineens waren daar drie interessante dames: de Franse zangeres Ma Clément, de Noorse metal-jazz gitariste Hedvig Mollestad en de Belgische bassiste Lara Rosseel. Ondanks het weekje vrij met kerst is drie recensies schrijven me te veel en Lara Rosseel won. Mijn eindejaarslijstje 2022 wordt gedomineerd door groepen die uitblinken in fijn ensemblespel en die lijn trekt het Lara Rosseel Quintet perfect door. Rosseel timmert al jaren aan de weg als bassiste van verschillende Belgische bands en verraste in 2020 met haar eerste eigen album als bandleider en componiste. 'De Grote Vrouw' was een debuut in eigen beheer dat meteen positief opviel. 'Ethnic acoustic jazz' noemt ze het zelf. Begin 2022 was daar de opvolger 'Hert' met een lading die zich eveneens prima laat dekken door de term etnisch akoestische jazz. De Belgische muziekwebsite Dansende Beren noemt het 'fluwelen elegantie' en daar sluit ik me voor honderd procent bij aan. De vijf muzikanten voelen elkaar perfect aan en delen hetzelfde gevoel voor geluid, 'groove' en atmosfeer. Het album kent ingetogen nummers, maar ook ronduit funky stuff zoals 'Fishes dishes' met zijn mariachi blazers en 'A l'ouest' met een swingende Afrikaanse inslag. De afsluiter 'Memory' is een tien minuten lange solo op de knorrende contrabas en met het gebruik van repeterende motieven via een loop pedal creëert Lara Rosseel een heerlijk meditatieve luisterervaring.

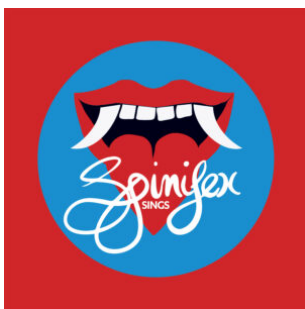
Jaap Lampe

Bezetting:

Lara Rosseel (bas, viool, vocalen, percussie), Sam Vloemans (trompet, flugelhorn), Vitja Pauwels (gitaar), Sep François (vibrafoon, percussie, congas, cajon, waterfoon, kalimba, Wurlitzer), Angelo Moustapha (drums, percussie).

Luister en kijk hier naar een video over 'Hert':
<https://www.youtube.com/watch?v=Vp1j5b9qezs>

SPINIFEX
Sings
TryTone

Helemaal nieuw is een vocale inbreng in het werk van de groep Spinifex niet, want de Indiase zangeres Priya Purushothaman was al eens te horen op het album 'Indian Spin', dat deel uitmaakte van de box '2005-2015'. Maar samen met haar IJslandse collega Björk Níelsdóttir vervult ze nu veel meer dan een gastrol bij de band. Veel van wat we horen op 'Sings' is geworteld in Indiase muziek, zowel qua melodie als ritmiek. Beide bleken op vorige platen al enorm goed aan te sluiten bij de hoekige, steekelige ritmiek die zo kenmerkend is voor het bandgeluid, en dat is hier zeker het geval. Met name in de composities van altsaxofonist Tobias Klein krijgt deze combinatie ruim baan. De even kenmerkende rauwheid van Spinifex blijft net zo goed in beeld, met knetterende blazerssolo's en de beukende ritmes van bassist Gonçalo Almeida en drummer Philipp Moser. Maar soms valt een razend en grommend uptempo stil om even de lyriek van de zang de ruimte te geven. Dat gebeurt bijvoorbeeld in 'Ore badil' en 'Lal Ded 119', waarin poëzie van Indiase dichters (uit heden en verleden) voor de tekst zorgt. Björk Níelsdóttir leverde haar eigen tekst aan voor 'Flækja', het meest lyrische stuk van het album.

Herman te Loo

Bezetting:

Priya Purushothaman, Björk Níelsdóttir (zang), Bart Maris (trompet), Tobias Klein (altsax), John Dikeman (tenorsax), Jasper Stadhouders (gitaar), Gonçalo Almeida (basgitaar), Philipp Moser (drums),

Bekijk hier een compilatie van het album:

<https://youtu.be/hI3HdKGizpU>

BARBARA WIERNIK
Ellipse
Spinach Pie Records

Hoewel de naam en de foto van zangeres Barbara Wiernik op de hoes pronken, is 'Ellipse' absoluut het werk van de vier muzikanten die op het album te horen zijn. Met een bezetting van zang, (bas)klarinet, cello en marimba/vibrafoon laveert het kwartet tussen jazz en kamermuziek. Gitarist Alain Pierre (met wie Wiernik ooit in het trio Wrap zat en een duo vormde) is als instrumentalist niet op het album te horen, maar tekende wel voor bijna alle composities en arrangementen. Zijn werk als filmcomponist schemert daarbij door in zijn gebruik van klankkleuren en sferen. De teksten van Wiernik dansen over de regelmatig ritmische muziek heen, want haar lichte (mezzo)sopraan is elegant en speels. Ook haar (woordloze) vocale improvisaties zijn smaakvol en creatief. Eén tekst leende ze van de Engelse zangeres Norma Winstone, die enige tijd haar muzikale mentor was. Dat die invloed goed heeft uitgepakt moge op 'Ellipse' duidelijk zijn. (Bas)klarinetiste Hélène Duret (van wie ik onlangs het album 'Rôles' besprak; zie JF 382) kleurt met haar instrumenten superieur in, terwijl de klassiek geschoolde celliste Sigrid Vandenbogaerde zowel prachtig strijkt als subtiel plukt. Malletman Bart Quartier biedt zowel melodieuze als ritmische ondersteuning. Het maakt van 'Ellipse' een verrassende en afwisselende cd.

Herman te Loo

Bezetting:

Barbara Wiernik (zang), Hélène Duret (klarinet, basklarinet), Sigrid Vandenbogaerde (cello), Bart Quartier (marimba, vibrafoon), Alain Pierre (composities, arrangementen).

Hier is een video over het album:

<https://youtu.be/f-g5LI3zdyc>

VARIA

Luistercursus jazz in Rotterdam

Saxofonist en Jazzflits-medewerker Ruud Bergamin vervolgt in het voorjaar van 2023 bij de Volksuniversiteit Rotterdam zijn cursus 'Hoofdfiguren in honderd jaar jazz'. Hij bespreekt aan de hand van beeld- en geluidsmateriaal welke musici in ruim honderd jaar het gezicht van de jazz hebben bepaald. De kenmerken van hun muziek en de stijl waartoe deze behoort worden toegelicht. Wat horen we en hoe zit het in elkaar? De cursus omvat acht bijeenkomsten op donderdagmiddag. Ze is bedoeld voor elke muziek liefhebber. Voorkennis is niet nodig. De cursus begint op 16 februari 2023.

Meer info: <https://bit.ly/3vSOY73>

Deventer concertreeks

Taste of Jazz viert tienjarig bestaan

De Deventer concertreeks Taste of Jazz gaat 16 april aanstaande het tienjarig bestaan vieren. Eigenlijk bestaat de reeks al elf jaar, want het eerste concert was op 18 maart 2012 in de Fermerie, maar door corona en verhuisperikelen kwam het vorig jaar niet tot een viering. Overigens hoopt de organisatie dit jaar ook het honderdste concert te kunnen aanbieden.

Op de achterzijde van Jazzflits 390 - een fotospecial - stond een foto van saxofonist Johnny Griffin. Hij speelde op 24 februari 1990 in het Concertgebouw van Haarlem. Bij Jo Krause, de drummer van dienst die avond, hangt de aankondiging van dit optreden nog steeds aan de muur. Deze foto stuurde hij ons als bewijs!

Edwin Rutten. (Foto: Frans van den Berg)

Edwin Rutten viert tachtigste verjaardag in Bimhuis

Zanger **Edwin Rutten** viert op 12 januari zijn 80ste verjaardag in het Bimhuis, Amsterdam. Hij treedt dan op met de Konrad Kosselleck Big Band. Met dit orkest maakte hij het album 'The Young Person's Guide to the Orchestra & The Big Band', geïnspireerd op de klassieke compositie van Benjamin Britten op een thema van Henry Purcell. Als gastsolisten zijn Claron McFadden (zang), Frits Landesbergen (vibrafoon) en Julia Philippens (viool) van de partij.

Registratie concerten Internationale Jazz Dag geopend

Vanaf heden kunnen op de website van de Internationale Jazz Dag concerten aangemeld worden, die op 30 april 2023 in het kader van die dag worden georganiseerd. 'Visit jazzday.com/register and fill out the form to add your plans for April 30 to the official calendar', zo luidt de instructie. De Internationale Jazz Dag is een jaarlijks fenomeen dat een initiatief is van VN-organisatie Unesco en is geïnitieerd door Jazzdag-ambassadeur Herbie Hancock.

Info: <https://jazzday.com/register/>

ProJazz Downtown festival 2023 heeft Belgische dag

Het ProJazz Downtown festival 2023, dat eind mei in Den Haag plaatsvindt, heeft een Belgische dag. Op 18 mei treden in podium PAARD tonder anderen pianist Jef Neve en de formatie Don Kapot & MDC III op. Neve komt met een nieuw project, 'That old feeling', en presenteert zijn nieuwe album en de nieuwe band. Die bestaat naast hemzelf uit Monique Harcum, Sam Merrick (zang), Nathan Wouters (bas), Jens Bouttery (drums) en Teus Nobel (trompet). Het ProJazz Downtown festival duurt een week en zal op verschillende locaties in het centrum van Den Haag te vinden zijn.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

VELMA MIDDLETON & JAMES AVERY PARRISH

Deze bijdrage gaat over twee musici: pianist James Avery Parrish en zangeres Velma Middleton. Na eerst even kort aandacht voor Avery Parrish staan we uitgebreid stil bij Middleton, die met Avery Parrish getrouwd was. Daarna keren we weer terug naar de pianist en zijn compositie 'After hours'.

James Avery Parrish werd op 24 januari 1917 geboren in Birmingham, Alabama; hij overleed op 10 december 1959 in New York City (sommige bronnen noemen 1 december 1959). Hij was als jazzpianist vooral actief in de jaren dertig tot 1943. Toen moest hij vanwege een verwonding opgelopen tijdens een gevecht in een bar een punt achter zijn optredens als pianist zetten. Hij was ook arrangeur en is het meest bekend door zijn compositie 'After hours', een 'earthy, blues-drenched, gospelish' nummer. Zijn compositie 'Blackout' staat op het album 'Can't See For Lookin' van het Red Garland Trio, met Paul Chambers (bas) en Art Taylor (drums), 27 juni 1958, Prestige 7276.

Avery Parrish' ouders zijn Curley en Fannie G Parrish. Hij had minstens één broer. Die voedde hem op. Parrish haalde een diploma aan de Parker High School in Birmingham en studeerde aan het Alabama State Teachers College. Hij speelde bij de Bama State Collegians onder leiding van Erskine Hawkins (1914-1993). Op 10 juni 1940 wordt zijn 'After hours' opgenomen met Erskine Hawkins, Bluebird 10879. Bij Hawkins 'the twentieth century Gabriel', was Parrish de pianist van 13 tot 19 november 1942 in het Paradise Theater in Detroit, Michigan.

'After hours' door Erskine Hawkins:
<https://bit.ly/3jVtpya>

James Avery Parrish trouwde met zangeres **Velma Middleton** op 21 oktober 1935 in Manhattan, NYC. Zelf gaf ze als haar geboortedatum 1 september 1917, latere documenten spreken van 1915. In september **1935** zingt Velma bij de Bama State Collegians met Erskine Hawkins in de Apollo in Harlem. In 1936 trad ze op met Louis Armstrong (1901-1971). Op 25 juni en 26 november **1937** zingt Velma met het orkest van Erskine Hawkins in het Apollo Theater.

...vervolg in de rechterkolom

Velma Middleton als zangeres van het orkest van Louis Armstrong. (Publiciteitsfoto)

In 'The New York Age' van toen schreef een journalist minachtend over Velma, ze kon niet zingen, ze was te zwaarlijvig om te dansen. Sindsdien werd meewarig gedaan over Velma, de negatieve toon was gezet voor 25 jaar lang, nog altijd. Jazzjournalist Leonard Feather (1914-1994) schreef meer genuanceerd: 'basically a comedy performance, she is a fair singer, but certainly not a major jazz talent'. Velma is met Jimmie Lunceford (1902-1947) in het Detroit Paradise Theater van 23 tot januari 1942. Velma komt in **1942** bij Louis Armstrong, die nam het altijd op voor haar. In de kortfilm 'Soundies' met daarin 'Swingin' on nothin'" van 20 april 1942 in Los Angeles zie je Velma en Louis in een bigband onder leiding van Luis Russell (1902-1963), muzikaal en vol humor, de soundtrack is prerecorded.

Bekijk de film hier: <https://bit.ly/3QjPF0u>

Op 22 oktober 1942 is Velma met Armstrong in Club Zombie in Detroit. Onder eigen naam is Velma daar ook van 22 november tot 5 december **1943**. In 1943 werkte Velma mee in de revue van tapdanser-acteur Bill 'Bojangles' Robinson (1878-1949). Met Armstrong in het Paradise Theater van 31 december 1943 tot 6 januari 1944, met hem ook in januari **1944** in de Mirror Ballroom, ook in Detroit.

Op 12 september 1944 is Armstrong met zijn Big Band, waarbij tenorsaxofonist Dexter Gordon (1933-1990), bij de soldaten in Camp Reynolds, Pennsylvania. Velma zingt een duet met Louis 'Is you is or is you ain't my baby', alleen historische waarde, niets meer.

...vervolg op de volgende pagina links

Met Louis van 11 mei tot 17 mei **1945** in het Paradise Theater.

Rond 1945 zijn het moeilijke tijden voor de bigbands, financieel, maar ook door de opkomst van de bebop. Armstrong stelt een kleine formatie samen met trompet, trombone, klarinet plus ritsectie piano, bas en drums, later werd Velma Middleton toegevoegd.

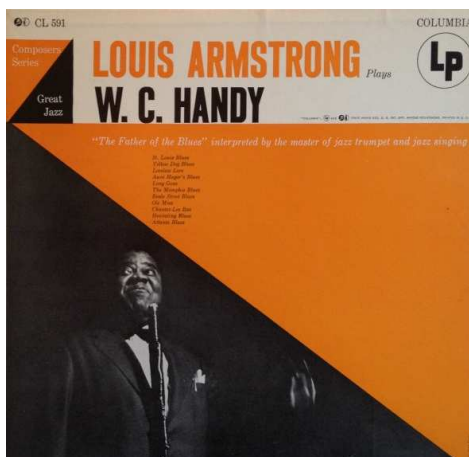
Het Louis Armstrong Orchestra is op 26 en 27 april **1946** in het Detroit Granada Theater, van 14 tot 20 maart **1947** in het Paradise Theater.

Op 13 augustus 1947 stelt Armstrong zijn All Stars in première voor in Billy Berg's, Los Angeles. Vanaf nu wordt het orkest Louis Armstrong & His All Stars genoemd. Velma komt duetten meezingen en valt goed in de smaak bij het grote publiek.

Op 11 november 1947 voor de Detroit Naval Armory, van 17 tot 27 november 1947 in de Detroit Frolic Show Bar. Van 16 september tot 22 september **1949** zingt Velma in de Fox Theater 21st Anniversary Show, Detroit.

Op 6 februari **1951** is Louis Armstrong in Los Angeles bij het Gordon Jenkins Orkest, Velma zingt een 'Big butter and egg man'.

Van 20 tot 26 februari **1953** is Velma in de Blue Ribbon Of Stage Shows in het Fox Theater.

Op Louis Armstrongs album 'Plays W.C. Handy' is Velma Middleton te horen.

Op 2 mei 1953 staan klarinettist Benny Goodman (1909-1986) en Louis Armstrong op dezelfde affiche in het Broadway-Capitol theater in Detroit. Vanwege haar overkritische behandeling mocht Velma haar act van Benny Goodman niet brengen. Het kwam nooit meer goed tussen Louis en Benny. Goodman verweet Louis de clown uit te hangen met Velma in plaats van 'honest-to-God music' te spelen.

...vervolg in de rechterkolom

Louis Armstrong in 1946 in New York. (Foto: William P. Gottlieb)

Armstrongs All Stars waren toen trombonist Trummy Young, klarinettist Barney Bigard (1906-1980), pianist Joe Bushkin, bassist Arvell Shaw, drummer Cozy Cole (1906-1981), plus Velma.

Ook platenproducer George Avakian (1919-2017) probeerde Velma te bannen voor de Columbia-opnamen 'Louis Armstrong Plays W.C. Handy' van juli 1954 in Chicago, tevergeefs. Songwriter W.C. Handy (1873-1958) wordt dikwijls 'the father of the blues' genoemd.

In oktober en november **1954**, en in april 1956, toerde Velma met de Big Show van Lee Gordon (1923-1963) in Australië: tientallen concerten in Melbourne, Brisbane, Newcastle, Sydney, Adelaide.

Op donderdag 3 mei **1956** werd Armstrong met zijn gevolg met Pan-Am overgevlogen naar Londen, op de luchthaven bestond het ontvangstcomité uit Engelse vooraanstaande oudere stijl- en swingjazzmuzikanten als Humphrey Lyttleton (1921-1986), Vic Lewis (1919-2009), Freddy Randall (1921-1999), Cy Laurie (1926-2002). Klaar voor concerten in de Londense Empress Hall.

In oktober 1956 gaf Armstrong met Velma twee shows in het Gregory gymnasium van de University of Texas, Austin.

Er werd verzocht om Velma niet te laten optreden met de Louis Armstrong All Stars tijdens het Newport Jazzfestival van 4 juli **1957**, ze was toen al vijftien jaar met Armstrong, Velma was precies persona non grata. Louis wilde zijn programma niet aanpassen, met Velma of geen optreden. Hij mocht zijn show niet beginnen met 'Indiana' en na twee nummers moest Kid Ory opkomen. Die dag vierden trombonist Trummy Young, klarinettist Edmond Hall, pianist Billy Kyle, tubaïst-bassist Squire Gersh, drummer Barrett Deems en Velma Louis' 57ste verjaardag.

Hamburg: op 23 februari **1959** speelt Armstrong met zijn All Stars een jazzkelderscene voor de film 'Die Nacht vor der Premiere' met Marika Röck.

In oktober **1960** stuurde het Department of State of the Government of the USA de 'Goodwill Jazz Ambassadors' – met onder anderen Louis Armstrong – voor veertien weken naar Afrika, als culturele diplomatie tijdens de Koude Oorlog. Ze startten in Ghana, dan naar Nigeria, Kenia, Oeganda, begin 1961 in Sierra Leone, Guinea, zowat 27 steden werden aangedaan.

...vervolg op de volgende pagina links

Op 28 oktober 1960 treedt Armstrong op in Leopoldville, nu Kinshasa. De vijandelijkheden tussen lokale politici worden even onderbroken. Net voor het concert was de piano gestolen. De nieuw aangevoerde was niet goed gestemd.

Belgisch Kongo was onafhankelijk geworden op 30 juni 1960, de tweestrijd Mubutu – Lumumba en de burgeroorlog broedde voort, vrees voor aanslagen op 'le roi du jazz' en zijn gevolg. Lumumba werd geëxecuteerd op 17 januari 1961, verondersteld met medewerking van de Belgische geheime diensten. Die dag is nu een nationale feestdag in Kongo.

De All Stars waren Armstrong, Trummy Young, Barney Bigard (klarinet), Billy Kyle, Mort Herbert (bas), Danny Barcelona (drums) plus Velma, in gezelschap van Mevrouw Lucille Armstrong. Ze gaven ook een show voor de matrozen op een torpedojager in Abidjan, Ivoorkust.

Eigenaardig: bassist Arvell Shaw vertelt in een interview van 21 maart 1997 alsof hij erbij was in Congo, was Mort Herbert niet de bassist?

Op 21 en 22 november 1960 werd 'The Elisabethville Concert' gespeeld, nu Lumumbashi.

Armstrong verliet vanuit Abidjan eventjes de groep, op 14 december 1960 speelde hij twee nummers, 'Battle royal' en 'Wild man moore' voor de soundtrack van de film 'Paris – Blues', gebaseerd op het boek van Harold Flender uit 1957. De laatste weken van 1960 en de eerste week van **1961** werkten Duke Ellington en Armstrong samen in Parijs, zie 'Duke Ellington Day By Day' door Klaus Stratemann in 1992.

Ergens half januari 1961 sluit Armstrong weer aan bij zijn All Stars voor de resterende weken.

Tijdens die afmattende toer kreeg Velma op 25 januari 1961 in Sierra Leone een hartaanval tijdens een optreden in de Britse Ambassade. Ze zong wel, maar zag af van haar gebruikelijke dansact. Ze tastte naar haar borstkas en viel neer voor een verbouwereerd publiek.

Ze werd naar het Hill Station Hospital in Freetown gebracht. Ze overleed op vrijdag 10 februari 1961 om 1.15 uur a.m. in triestige omstandigheden en door de beperkte medische voorzieningen.

Manager Joe Glaser wilde de toer wel inkorten, maar 'the show must go on' was traditie. Consternatie bij de All Stars, ze konden de begrafenis niet bijwonen. Het werd Armstrong kwalijk

...vervolg in de rechterkolom

Avery Parrish bij Erskine Hawkin. (Publiciteitsfoto)

genomen dat Velma niet werd overgebracht naar een land met betere medische verzorging.

Op dinsdag 21 februari 1961 werd haar begrafenisdienst gehouden in de Convent Avenue Baptist Church in New York, op het gedachtenisboekje staat 'Funeral Service for the late Velma Middleton Parish'. Een verwijzing naar huwelijkspartner James Avery Parrish ontbreekt. Ze overleefde haar moeder, vader, zoon en broer.

Velma werd begraven op Kensico Cemetery, Valhalla, NY. Ze had Louis Armstrong achttien jaar gediend.

Luistertips:

'Louis Armstrong Plays W.C. Handy (12 juli 1954):

<https://www.youtube.com/watch?v=81GKTMB7ao4>

en 'Satch Plays Fats' (1955):

<https://www.youtube.com/watch?v=00Ov67CKitc>,

telkens enkele songs met Velma Middleton.

We keren weer terug naar **James Avery Parrish** en zijn 'After hours'. Parrish' compositie kende succes en werd een beperkte jazzstandard (zie ook pagina 18).

Van 30 juli tot 12 augustus **1941** is Parrish met een orkest van Erskine Hawkins in het Paramount Theater, New York. Trompettist Erskine Hawkins (1914-1993) was bekend vanwege zijn compositie 'Tuxedo junction' met Julian Dash (sax) en Bill Johnson (bas).

...vervolg op de volgende pagina links

In november 1941 is het daarom voluit het 'Erskine Hawkins and his Tuxedo Junction Orchestra featuring Ida James, Jimmy Mitchell and Avery Parrish', in het Stanley Theater, Pittsburgh.

Ze toeren naar Hartford, Poughkeepsie, Philadelphia, Akron in Ohio, Detroit met 'Avery Parrish's smooth boogie woogie', Toledo, Uniontown in Pennsylvania, Chicago, Wisconsin, Minneapolis.

Op 7 december 1941 wordt de Amerikaanse marinebasis in Pearl Harbour, Honolulu, Hawaii aangevallen door Japanse militairen. Grote onrust bij de muzikanten; de militaire dienst wenkt. Amerika wordt in de Tweede Wereldoorlog betrokken. Een gevolg: rubber- en benzeschaarste.

In 'The New York Age' ontstaat een polemiek over openbaar vervoer. Het Office of Defense Transportation verbiedt het vervoer van 'negro bands' met autobussen. Muzikanten zijn aangewezen op particuliere auto's.

Op 9 augustus **1942** kwam Parrish niet ongeschonden uit een auto-ongeval. Er werd met vijf inzittenden gereden tussen Pittsburgh en Chattanooga naar een 'gig' toen de auto over de kop ging, Trompettist Marcellus Green liet het leven. Avery Parrish, Haywood Henry (altsax), Lee Stanfield (bassist) en Cyril Shand (de assistent van Erskine Hawkins) waren gewond.

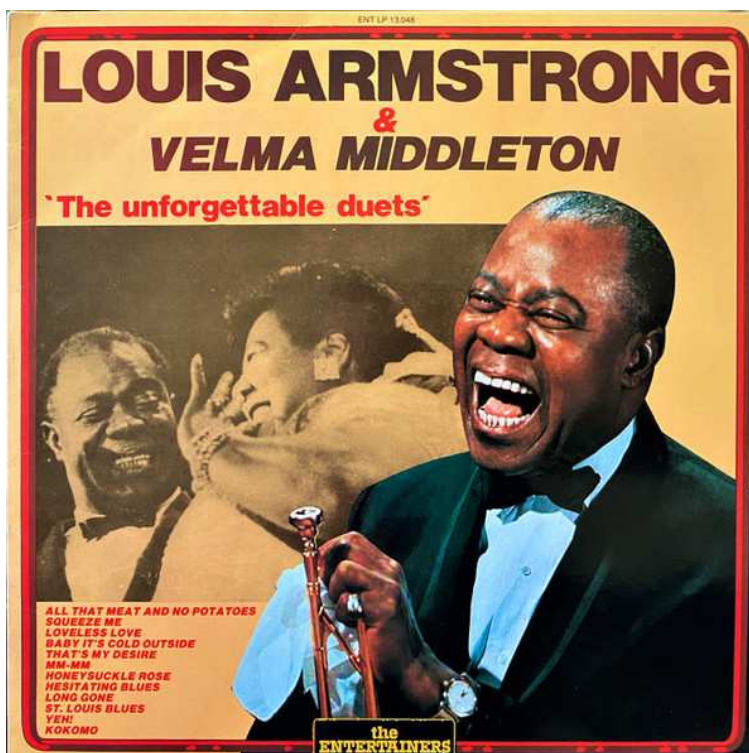
[Marcellus Green \(°1914\) was op 2 december 1940 in Brooklyn getrouwd met zangeres Dolores Brown \(°1920\). Vanaf augustus 1938 zong ze enige tijd bij Duke Ellington, in 1939 Ida James 'out', Dolores Brown 'in' bij Erskine Hawkins.](#)

Op 26 juni 1942 is Parrish nog bij Hawkins. Zijn orkest was aangekondigd voor een week vanaf 13 november in het Detroit Paradise Theater. Maar, 'was Parrish really there?'. Volgens de Pittsburgh Courier van 14 november 1942 had Parrish zijn pianostoel afgestaan. Verondersteld is dat Parrish in oktober 1942 Hawkins verliet en naar Californië verhuisde.

Hij was er succesvol als pianist. In augustus **1943** is hij betrokken bij een knokpartij in een bar. Hij kreeg een klap met een stoel tegen het hoofd. Op 14 augustus 1943 schreef de Pittsburgh Courier 'Avery Parrish, former ace pianist with Erskine Hawkins is still alive'.

Parrish werd enkele maanden opgenomen in een hospitaal dat hij begin november mocht verlaten, deels verlamd.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

De hoes van een verzamelelpee met de duetten van Louis Armstrong en Velma Middleton.

Het was hem onmogelijk voor de rest van zijn leven om nog op te treden. Wat de aanleiding was tot het gevecht, met wie en waar blijft mysterieus in de jazzgeschiedenis. Het blijft wachten op een antwoord via de Jazz Journalists Association.

James Avery Parrish stierf op 10 december 1959. Een echte oorzaak werd niet bekendgemaakt. Een rapport stelde dat hij in de straten van Harlem gevonden werd. Hij sterft vijf dagen later in een ziekenhuis in Harlem (New York). Op zijn lichaam worden geen tekenen van geweld gevonden.

Arnold Shaw stelde als oorzaak 'a fall down a flight of stairs'. Hij woonde toen bij zijn moeder aan de Saint Nicholas Avenue en werkte als kruier in een bottelarij. Zijn moeder overleefde hem, evenals een broer, Julian genaamd.

Avery Parrish is gecremeerd en in een graf geplaatst. Zijn moeder Fanny G. Parrish is er in 1979 begraven. Te bezoeken in de Maplewood G Section, graf 320, Ferncliff Cemetery, New York.

In 1979 werd James Avery Parrish opgenomen in de Alabama Jazz Hall of Fame. Sinds 1984 werd 'After Hours' gebruikt als kenwijsje voor het programma 'Jazz After Hours' op Public Radio International, in een solo-versie van Ray Bryant opgenomen op 23 juni 1972 tijdens het Montreux Jazz Festival.

Erik Carrette

De auteur dankt Rich Schaefer, Ferncliff Cemetary, alsook Sarah Hutcheon van de Schlesinger Library van de Harvard University, Cambridge, MA, en Jacques Depoorter, Sinaai voor de ten behoeve van dit artikel verstrekte informatie.

Als [bijlagen](#) bij dit artikel zijn vanaf pagina 16 een overzicht van optredens van Velma Middleton met Louis Armstrong te vinden en een lijst van uitvoeringen van Avery Parrish 'After hours'.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

BEELDVERHAAL

JAZZ AT THE B-HALL 1960

Het affiche van het festival 'Jazz at the B-hall' zag er zo veelbelovend uit. De organiserende sociëteit De Slof had maar liefst het Trio Pim Jacobs met zang van Rita Reys, The Diamond Five, het Misja Mengelberg Sextet en het Ton Wijkamp Quintet vastgelegd. En Pete Felleman jr. zou de presentatie voor zijn rekening nemen op 17 december 1960 in het Bavo-gebouw in de Haarlemse Smedestraat.

Het was de eerste maal dat het Misja Mengelberg Sextet in de aangekondigde samenstelling zou aantreden. Met de leider op piano, Ruud Jacobs op tenorsax (hij speelde dezelfde avond bij zijn broer Pim op bas), Arend Nijenhuis op bas, Hans Dolman op drums en Wim Overgaauw op gitaar. Ado Broodboom zou als trompettist optreden, maar op de avond zelf kwam tenorsaxofonist Toon van Vliet als vervanger opdraven. De formatie van pianist Ton Wijkamp had enige maanden eerder het Loosdrecht Jazz Festival 1960 gewonnen. Wijkamp zou uit Nijmegen komen met trompettist Willem Reinen, drummer Pierre Courbois (20 jaar), bassist Jan Koen en saxofonist Wil Boelens. 'Het spel van dit vijftal is in aanzet keihard en zeer subliem', meldde de Nieuwe Haarlemsche Courant in een voorbeschuiving.

Maar de avond was geen 'onverdeeld succes' als we de recensent van diezelfde krant moeten geloven (R.E.). Dat kwam ook doordat de accommodatie te wensen over liet, zo lezen we in zijn verslag van 19 december, met name 'waar het hier de verlichting van het podium betreft'. **Rita Reys** liep na het eerste nummer 'onthutst' over het toneel en beet haar begeleiders toe: 'het lijkt hier wel een kerkhof'. 'Zonder voetlicht, zonder schijnwerpers; ze was zichtbaar ontstemd over het onrecht dat haar was aangedaan. Haar muzikale optreden was dan ook minder beleefd dan we van haar gewend zijn en het leek er zelfs op, dat het publiek enigszins agressief haar vocals beluisterde', aldus R.E. Gelukkig redde bassist Ruud Jacobs de eer van het Trio Pim Jacobs met een 'hartverwarmende' solo in het nummer 'Oleo'.
[...vervolg op de volgende pagina](#)

Het Ton Wijkamp Quintet met vlnr: Ton Wijkamp (piano), Wil Boelens (sax), Jan Koen (bas) en Willem Reinen (trompet). Drummer Pierre Courbois (20) staat op de foto hieronder. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

En ook de opener van de avond, het **Ton Wijkamp Quintet**, was 'moeizaam op gang gekomen', al bewees dat wel 'weer eens met een paar uitstekende arrangementen een eigen geluid te bezitten'. Saxofonist Wil Boelens onderscheidde zich in dit combo het meest, lezen we.

ZANGERES RITA REYS: 'HET LIJKT HIER WEL EEN KERKHOF'

De mannen van **Misja Mengelberg** wisten de recensent ook niet erg te bekoren: "Verder dan wat experimenteren tussen Ruud Jacobs, ditmaal als saxofonist, en Toon van Vliet is het niet gekomen. Het streng mathematische spel waartoe Misja Mengelberg zijn spelers dwingt, laat weinig ruimte voor de inspiratie over. Daarbij komt dat de ritmesectie bij deze twee blazers sterk achterbleef. Alleen in Mengelberg's vertolking van Monk's 'Ruby my dear', dat hij speelde met begeleiding van bas en drums, kwam zijn virtuoze pianospel tot zijn recht. Het zal voor Misja Mengelberg ook met dit nieuwe sextet heel moeilijk blijven om zijn kleine kring van bewonderaars uit te breiden."

Uiteindelijk redde **The Diamond Five** het festival voor recensent nog enigszins: "Steeds wanneer The Diamond Five optreedt ontmoet dit combo een enthousiast publiek. In het bijzonder gold dit voor hun optreden in Haarlem. Het spel van deze vijf musici is soepel, de arrangementen laten voldoende ruimte voor improvisaties en het geheel is vaak bijzonder swingend." (HvE)

PS 1: Pierre Courbois herinnert zich nog dat trompettist Willem Reinen, omdat hij machinist was op de grote vaart, niet altijd kon meespelen in het Ton Wijkamp Quintet. De groep speelde dan met twee saxen: Jan van Halen op alt en Willem Boelens (de vader van saxofonist Miguel Boelens) op tenor. Tegen het einde verving Viktor Kahiatu soms Jan Koen als bassist.

PS 2: Niels Tausk vertelde ons dat pianist Jan Laurens Hartong vroeger een band had waarin hij zelf contrabas speelde, met Ruud Jacobs op tenor, Pim Jacobs op trompet, Han Bennink op drums en Mischa Mengelberg op piano.

De foto's op deze pagina's komen uit het Noord-Hollands Archief en werden gemaakt door de fotografen van het Haarlemse Fotobureau De Boer. Ze laten kwalitatief gesproken te wensen over, maar zijn opgenomen vanwege hun historische waarde.

The Diamond Five: Cees Slinger (piano), Jacques Schols (bas), John Engels (drums), Cees Smal (trompet), Harry Verbeke (saxofoon). (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

De nieuwe formatie van Misja Mengelberg. Vlnr: Toon van Vliet, Misja Mengelberg, Hans Dolman, Arend Nijenhuis, Ruud Jacobs. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

JAZZWEEK TOP VIJF 2022

31 december 2022

1 Jazzmeia Horn

Dear Love
(Empress Legacy)

2 Diego Rivera

Mestizo
(Posi-Tone)

3 Alvin Queen Trio

Night Train To Copenhagen
(Stunt)

4 Steve Davis

Bluesthetic
(Smoke Sessions)

5 Bill O'Connell

A Change Is Gonna Come
(Savant)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortzen, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart

• Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een

ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

VERVOLG DISCOGRAFISCHE NOTITIES

OUDE BELGIË
UW MUSIC-HALL
ANTWERPEN

VAN VRIJDAG 13 MAART TOT DONDERDAG 19 MAART

VRIJDAG 13 MAART 20 h. 30
ENIG RECITAL GEDURIGS GANS DE AVOND
LOUIS ARMSTRONG and his All Stars
Incl. 100 en 150 F

EXTENSIE	SONDAG	MAANDAG	DINSDAG	WOENSDAG	DONERDAG
MAART 13 20 h. 30	MAART 14 20 h. 30	MAART 15 20 h. 30	MAART 16 20 h. 30	MAART 17 20 h. 30	MAART 18 20 h. 30

THE GREAT SATCHMO

LOUIS ARMSTRONG

and HIS ALL STARS

VELMA MIDDLETON saxofoon	TRUMMY YOUNG trumpet	PEANUT HUCKO drum
BILLY KYLE piano	DANNY BARCELONA bas	MORT HERBERT drum

LOCATIE alle dagen (behalve vrijdag) van 8 tot 23 uur

De aankondiging van optredens van Louis Armstrong and His All Stars met Velma Middleton, Antwerpen (1959). (Archief EC)

VELMA MIDDLETON OP TOURNEE MET ARMSTRONG

Dit is een gedeeltelijke reconstructie met ook Belgische en Nederlandse concerten. Zeer nuttig in dit verband is 'The Louis Armstrong Discography' van Michael Minn, een opsomming van Louis' opnamen en deels van zijn rondreizen.

22 tot 28 februari 1948 zijn de All Stars in Nice, met Velma Middleton, Louis verbleef in hotel Negresco

2 en 3 maart 1948, Louis Armstrong et son Orchestre, organisatie Hot Club de France en Hugues Panassié, Salle Pleyel, Jack Teagarden, Barney Bigard, Earl Hines, Arvell Shaw, Sid Catlett maart 1948, in Zürich, met radio-uitzending

Volgens Het Parool waren de All Stars geland op Schiphol op 12 oktober 1949. Ze kwamen met het vliegtuig vanuit Kopenhagen. Louis' vrouw Lucille was mee. Ze waren die dag zeven jaar getrouwd, dus 12 oktober 1942. Hij was al eens getrouwd in 1924, zijn tweede vrouw was pianiste Lil Hardin (1924-1971).

12 oktober 1949, **Brussel**

18 oktober 1949, Zürich

20 oktober 1949, **Rotterdam**, AVRO-concert met Armstrong, Teagarden, Bigard, Hines, Shaw, Cozy Cole – hierna een gala nachtrevue in dancing Parkzicht

...vervolg op de volgende pagina linksboven

oktober 1949, vooral in Italië
 24 oktober 1949, Triest
 29 oktober 1949, Armstrong en Lucille in Rome door paus Pius XII ontvangen, audiëntie in de Sixtijnse Kapel. De paus stelt de vraag: 'hebben jullie kinderen?' – 'neen', antwoordde Armstrong, 'we proberen nog steeds met groot plezier!'.
 30 oktober 1949 (zondag), twee shows in Teatro Politeama in Napels
 8 november 1949, Marseille

Louis Armstrong verbleef van eind september 1952 tot in december in Europa: Zweden, Noorwegen, Denemarken, België, Zwitserland, Duitsland, Italië, Nederland. Met Trummy Young, Bob McCracken, Marty Napoleon, Arvell Shaw, Cozy Cole.

29 september 1952, Kopenhagen
 4 oktober 1952, Stockholm
 8 oktober 1952, **Brussel**, Paleis voor Schone Kunsten
 12 oktober 1952, Berlijn, Titania Palast
 25 oktober 1952, Florence
 26 of 28 oktober 1952, Rome
 2 november 1952 (zondag), **Amsterdam**, Concertgebouw, organisatie Lou van Rees

Bezetting 1955: Armstrong, Trummy Young, Edmond Hall, Billy Kyle, Arvell Shaw, Barrett Deems

2 oktober 1955, Stockholm
 29 oktober 1955 (zaterdag), **Den Haag**, Houtrust-Hal voor 8.000 fans, daarna nachtconcert in Amsterdam, Concertgebouw, 2.500 fans, organisatie Lou van Rees – Hall als invaller voor Bigard, in september had Barney Bigard de All Stars verlaten
 30 oktober 1955, **Brussel**, Paleis voor Schone Kunsten, twee shows
 Eind november: drie weken in Parijs, uitrusten en niet reizen
 15 november en/of 6 december 1955, Parijs, Olympia
 19 december 1955, Milaan
 23 december 1955, Barcelona

5 mei 1956 (zaterdag) en ook op 13 mei, Londen, Louis Armstrong Show in de Empress Hall, met Young, Hall, Kyle, nu met Jack Lesberg, Deems. Prinses Margaret onder de toehoorders. Kwam Armstrong met zijn Stars in 1956 in Nederland of België?

Bezetting 1959: de toer start in Zweden met Young, Peanuts Hucko, Kyle, Mort Herbert, Danny Barcelona, eerst drie weken Stockholm als begin van de tournee

16 januari 1959, Stockholm
 26 januari 1959, Kopenhagen
 Een moeilijke Sabena vliegtuigreis van Stockholm naar Nederland: het drumstel van Barcelona stond in een verkeerd vliegtuig, de contrabas was niet mee, ...vervolg in de rechterkolom

Louis Armstrong rond 1940. (Foto: William P. Gottlieb)

de kostuums van de Stars ook niet, vooral Velma Middleton kwam hierdoor in verlegenheid

7 februari 1959, eerst Houtrusthallen, **Den Haag**, dan nachtconcert **Amsterdam**, Concertgebouw
 Van het tweede deel nachtconcert bestaan Vara-televisieopnamen
 Op zondagavond na Amsterdam, naar Oldenburg in West-Duitsland toen
 15 februari 1959, Stuttgart, Liederhalle

Bekijk hier het concert in de Liederhalle, Stuttgart:
<https://bit.ly/3X40dDu>

23 februari 1959, Hamburg,
 25 februari 1959, Berlijn, Armstrong ontmoet Willy Brandt
 28 februari tot 11 maart 1959, British Tour
 13 tot 19 maart 1959, **Antwerpen**, Oud België (Ancienne Belgique), Kipdorpevest 28, met 'Peanut' Hucko – zie affiche
 20 maart 1959, **Luik**, Forum
 21 maart 1959, **Gent**, Wintervelodroom, Gents Kuipke voor de Zesdaagsen, gage 250.000 BEF
 22 (zondag) en 23 maart 1959, **Brussel**, Koninklijk Circus
 28 en 29 maart, **Oostende**, Kursaal
 25 april 1959, Rome
 7 mei 1959, Italië, Focette, La Bussola, Eurovision Show
 9 mei 1959 (zaterdag), **Enschede**, Diekmanstadion, voorzien 26.000 (!) toeschouwers. Zie de videoclip van dit optreden op YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=fR-fapQoye0>
 mei 1959, Duitse tournee, als tweede etappe van zijn zes maanden durende Europese tournee
 20 mei 1959, Berlijn

Satchmo werd met een longontsteking op 23 juni 1959 opgenomen in het ziekenhuis van Spoleto, negentig kilometer ten noorden van Rome. Zijn eigen dokter Alexander Schiff bleef aan zijn ziekbed.

19 juli 1959, Spoleto, Italië – einde van de tournee, hartaanval van Louis Armstrong op 18 juli 1959

28 januari 1960, Oranjestad, Curaçao, Lago Sport Park
 Het US State Department stuurt Armstrong publicitair naar Afrika wegens ongerustheid over het optreden van de Sovjet-Unie
 oktober 1960, Rhodesië, nu Zimbabwe
 november 1960, Elisabethville, Katanga, (Belgisch) Kongo
 14 december 1960, Parijs

In februari 1961 toert Armstrong in Duitsland. 'Armstrong spielt für Leute von Heute!' met Young, Bigard, Kyle, Herbert, Barcelona. Velma Middleton was aangekondigd, was zij al vervangen door Jewel Brown?

2 februari 1961, Essen

Maxine Gordon, de weduwe van Dexter, werkt aan een boek 'Quartette: Four Women In Jazz – Stories from the lives of Maxine Sullivan, **Velma Middleton**, Melba Liston, Shirley Scott', te verschijnen lente 2023.

Voor jazztoeristen in New York, op Ferncliff Cemetery zijn ook te vinden: Harold Arlen (1905-1986), begraven James Baldwin (1924-1987), begraven Bela Bartok (1881-1945) Connie Boswell (1907-1976) Cab Calloway (1907-1994), graf Judy Garland (1922-1969) Alberta Hunter (1895-1984), crematie Jerome Kern (1885-1945), graf John Lennon (1940-1980), crematie Malcolm X (1925-1965), begraven Thelonious Monk (1920-1982), begraven Paul Robeson (1898-1976), begraven

EEN OORWORM: 24 'After hours' van Avery Parrish

Er circuleren tientallen versies van 'After hours' van Parrish, maar evenveel die geen 'Parrish' zijn. Bijvoorbeeld op Timeless SJP 460, met tenorsaxofonist Sjoerd Dijkhuizen (°1972), 'Live At The Pompoen', met Rein de Graaff (piano), Marius Beets (bas), Eric Ineke (drums). Hun 'After hours' is gewoon een langzame blues, gezien de nachtelijke uren in februari 2001 zo maar genoemd.

Hier een greep uit 48 échte versies die ik ken:

5 maart 1956, **Buck Clayton**, 'Jam Sessions From The Vault', met Coleman Hawkins, Julian Dash, Columbia CK 44291

5 april 1956, **Jutta Hipp**, 'At The Hickory House, Volume 2', pianist Hipp met bassist Peter Ind en drummer Ed Thigpen, Blue Note BLP 1516

19 december 1957, **Dizzy Gillespie**, duets With Sonny Rollins en Sonny Stitt, 'Sonny Side Up' met pianist Ray Bryant op het voorplan

maart 1972, **Muddy Waters** met James Cotton, Pinetop Perkins, op 'Can't Get No Grindin', Chess CH 50023

1987, **Pinetop Perkins** met Little Mike & The Tornadoes, Blind Pig 73088

28 maart 1969, **Jay McShann** in Parijs voor Black & Blue met T-Bone Walker, op 12 april 1977 in Copenhagen voor Storyville 4024

2 december 1959, **Milt Buckner** op 'Mighty High', met Kenny Burrell, Argo 660

juni 1981, **The DeLuxe Blues Band**, 'A Street Car Named De Luxe', met pianist Bob Hall, Appaloosa 020

oktober 1962, orgelist **Jimmy McGriff**, 'I've Got A Woman', Collectables 5752

maart 1971, **Woody Herman**, 'Brand New', OJC 1044

15 november 1957, **Jimmy Smith**, 'At Smalls' Paradise, NY', met gitarist Eddie McFadden, op 8 februari 1972 met gitarist Arthur Adams op 'Root Down Live In Los Angeles'

'After hours' door Dizzy Gillespie op 'Sonny Side Up':

<https://www.youtube.com/watch?v=FjDQoFAqof0>

1961, **Richard Groove Holmes**, 'Organ Trio', met gitarist Gene Edwards, Pacific Jazz PJ 59

30 april 1960, **Oscar Peterson**, 'En Concert Avec Europe 1', met gitarist Herb Ellis en bassist Ray Brown, Olympia, Parijs februari 2008, **Ernest Lane**, '72 Miles From Memphis', Los Angeles, leuke pianoblues

16 mei 1950, **altsaxofonist Bobby Smith**, 'Jazz At The Apollo', met Haywood Henry en Lee Stanfield, beiden betrokken bij ongeval op 9 augustus 1942, Apollo Records 804, Official 3045

5 oktober 1956, **Lloyd Glenn & His Joymates**, met Jack McVea op tenorsax, Aladdin 3346

7 januari 1966, **Hank Crawford**, met Howard Johnson op baritonsax, Atlantic SD 71455

september 1968, **Ray Bryant**, 'Up Above The Rock', met Ron Carter en Grady Tate

23 juni 1972, **Ray Bryant**, 'Montreux, Atlantic SD 1626

14 november 1958, **Roy Haynes** with Phineas Newborn, Paul Chambers, 'We Three', OJC 196

23 oktober 1962, **Jack McDuff**, 'Screamin', met Leo Wright, Kenny Burrell, OJC 875

25 maart 1969, **Illinois Jacquet**, 'The Soul Explosion', OJC 674

12 september 1993, **Christian Willisohn-Boris Vanderlek**, 'Blues News, Live at the Birdland, Neuburg/Donau', Blues Beacon 1019 (Erik Carrette)